

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 165

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 24 februarie 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 39 din 27 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și a art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.....	1-4		privind aprobarea Normei sanitare veterinare care stabilește criteriile pentru informațiile ce trebuie furnizate în conformitate cu Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul statelor membre ale Uniunii Europene cu România cu animale din speciile bovine și porcine	8-15
Decizia nr. 40 din 27 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești.....	5-7	117.	— Ordin al ministrului integrării europene privind modificarea Procedurilor de implementare, monitorizare și evaluare a subprogramului „Investiții în turism“, aprobate prin Ordinul ministrului integrării europene nr. 368/2004.....	16
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
33.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 39

din 27 ianuarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și a art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător

Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ion Tiucă — procuror
Benke Károly — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. 1 și art. 5 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electrică Banat“ — S.A. —

Sucursala de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice Deva în Dosarul nr. 7.108/2003 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază excepția de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 1 alin. 1 din Legea nr. 29/1990 ca fiind inadmisibilă, având în vedere că această lege a fost abrogată prin Legea nr. 554/2004, iar dispozițiile art. 1 alin. 1 din aceasta sunt în acord cu prevederile art. 52 din Constituție. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a art. 5 alin. 1 din Legea nr. 29/1990, se apreciază că, deși legea a fost abrogată, soluția legislativă cuprinsă de prevederile legale criticate a fost preluată de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, iar dispozițiile acestuia nu contravin art. 21 alin. (4) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 februarie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 7.108/2003, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. 1 și art. 5 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electrică Banat” — S.A. — Sucursala de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice Deva într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ privind anularea parțială a unui certificat de atestare a dreptului de proprietate.

În motivarea excepției autorul acesteia susține că prevederile art. 1 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1), precum și pe cele ale art. 52 alin. (1). Se arată că dispozițiile art. 1 alin. 1 din Legea nr. 29/1990 sunt neconstituționale, întrucât „interzic accesul la instanța de contencios administrativ și desființarea actului administrativ în cazul în care persoana este vătămată într-un interes legitim”. De asemenea, se susține că prevederile art. 5 din aceeași lege contravin textului constituțional al art. 21 alin. (4). Autorul excepției de neconstituționalitate apreciază că, potrivit textului de lege criticat, „sesizarea instanței de contencios administrativ este condiționată de efectuarea unei proceduri prealabile și de încadrarea în anumite termene”, ceea ce este contrar dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Constituție, în conformitate cu care „efectuarea unei proceduri prealabile este facultativă”.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială și de contencios administrativ, formulându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, consideră că aceasta este „parțial inadmisibilă și parțial nefondată”. Referitor la prevederile art. 5 alin. 1 din Legea contenciosului

administrativ nr. 29/1990, instanța reține că acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate, constatându-se că sunt constituționale, astfel încât „excepția ridicată [...] apare ca inadmisibilă”. Cu privire la dispozițiile art. 1 alin. 1 din legea menționată, instanța apreciază că acestea sunt „în concordanță cu dispozițiile art. 52 alin. (1) și art. 21 alin. (1) din Constituția României, astfel că se impune respingerea excepției ridicate [...] ca neîntemeiată”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate privind prevederile art. 1 alin. 1 din Legea nr. 29/1990 este întemeiată, iar în ceea ce privește dispozițiile art. 5 alin. 1 din aceeași lege, critica de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere, Guvernul consideră că textul art. 1 alin. 1 din Legea nr. 29/1990 „este neconstituțional în măsura în care limitează dreptul unei persoane vătămate într-un interes legitim de a se adresa instanței pentru obținerea unei reparații echitabile”. Totodată, se arată că „persoana vătămată poate invoca direct textul constituțional al art. 52 care [...] are aplicabilitate directă”, instanța de judecată neputând respinge o astfel de cerere „pe motiv că Legea nr. 29/1990 nu face referire la «interesul legitim», din moment ce textul constituțional are o valoare juridică superioară legii și poate fi aplicat direct”.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. 1 din Legea nr. 29/1990, Guvernul apreciază că aceasta este nefondată, și nu inadmisibilă, așa cum a reținut instanța, întrucât, „pentru a fi respinsă ca inadmisibilă, excepția trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale”. În cazul de față, arată Guvernul, dispozițiile legale criticate, deși au mai fost supuse controlului de constituționalitate, nu au fost constatate ca fiind neconstituționale. Prin urmare, în speță, ipoteza art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 [text anterior modificării și republicării Legii nr. 47/1992], indicată de instanță, nu este aplicabilă, întrucât aceasta se referă numai la dispoziții legale care au fost constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții.

Se mai susține că dispozițiile criticate nu încalcă nici textul constituțional al art. 21 alin. (4), întrucât nu consacră o jurisdicție specială administrativă. Astfel, textul legal criticat prevede o procedură prealabilă „care nu presupune implicarea unui organ cu atribuții jurisdicționale, ci chiar a aceluiași organ care a emis actul administrativ sau a organului ierarhic superior”, în timp ce dispozițiile constituționale se referă la o jurisdicție specială administrativă, care presupune „un organ care are ca

atribuții soluționarea de litigii, în condițiile unei proceduri contradictorii și publice, asemenea unei instanțe judecătorești“.

Potrivit punctului de vedere prezentat, procedura prealabilă consacrată de art. 5 din Legea nr. 29/1990 „este în interesul persoanei vătămate printr-un act administrativ, și anume acela de a obține mai rapid din partea autorității emitente a actului o recunoaștere a dreptului sau interesului legitim pretins, anularea actului sau, după caz, repararea prejudiciului“, și nu împiedică în nici un fel accesul la justiție al persoanei nemulțumite de soluționarea plângerii sale. În legătură cu critica privind condiționarea sesizării instanței judecătorești de încadrarea în anumite termene, Guvernul arată că „este de competența legiuitorului să determine condițiile exercitării dreptului, inclusiv prin stabilirea unor termene de prescripție“. În acest sens este invocată și Decizia Curții Constituționale nr. 296 din 8 iulie 2003.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate privind prevederile art. 1 alin. 1 din Legea nr. 29/1990 este întemeiată, iar în ceea ce privește dispozițiile art. 5 alin. 1 din aceeași lege, critica de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Se consideră că, după revizuirea Constituției, prevederile art. 1 alin. 1 din Legea nr. 29/1990 „nu mai sunt în concordanță cu spiritul noii Legi fundamentale“. Avocatul Poporului precizează că, „ținând cont de noul context constituțional“, care face referire și la vătămarea unor „interese legitime, nu numai la drepturile, recunoscute prin lege, se constată necesitatea modificării și completării actualelor reglementări legale în materia contenciosului administrativ“. În ceea ce privește „faptul că Legea nr. 29/1990 a contenciosului administrativ întârzie să fie completată și modificată, în acord cu prevederile din Constituția României, republicată, [se] impune aplicarea directă a dispozițiilor art. 52 din Constituție, care se referă la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică“.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a art. 5 alin. 1 din Legea nr. 29/1990, Avocatul Poporului consideră că aceasta este neîntemeiată. Se arată că „înstituirea de către legiuitor a unei proceduri administrative prealabile sesizării instanțelor judecătorești are drept scop să asigure o soluționare mai rapidă a unor categorii de litigii și cu cheltuieli minime, precum și stingerea litigiului într-un termen scurt“. De asemenea, prin această prevedere nu este limitat în nici un mod accesul la justiție, întrucât, „împotriva soluției date de organul administrativ, în cazul în care contestatorul nu este mulțumit de soluția dată sesizării sale, acesta are posibilitatea de a se adresa instanței de contencios administrativ“. În acest sens se invocă deciziile Curții Constituționale nr. 99 din 25 septembrie 1996 și nr. 235 din 21 noiembrie 2000.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 1 alin. 1, precum și cele ale art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 8 noiembrie 1990, cu modificările ulterioare. În realitate, așa cum rezultă din motivarea excepției de neconstituționalitate de către autorul acesteia, critica privește prevederile art. 1 alin. 1 și art. 5 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990.

Ulterior sesizării Curții, Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 a fost abrogată, conform prevederilor art. 31 alin. (2) din noua Lege a contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, aceasta intrând în vigoare la data de 6 ianuarie 2005, iar, în conformitate cu jurisprudența sa, Curtea se pronunță cu privire la dispozițiile legale în vigoare la data judecării excepției. Curtea observă că soluția legislativă inițială a art. 1 alin. 1 și a art. 5 alin. 1 din Legea nr. 29/1990 a fost preluată, cu modificări și completări, de art. 1 alin. (1), respectiv art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, dispoziții cu privire la care Curtea urmează să se pronunțe prin prezenta decizie.

Dispozițiile criticate ca fiind neconstituționale au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): *„Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.“;*

— Art. 7 alin. (1): *„Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ unilateral, trebuie să solicite autorității publice emitente, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.“*

Plângerea se poate adresa în egală măsură organului ierarhic superior, dacă acesta există.“

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt art. 21 alin. (1) și (4), precum și art. 52 alin. (1), care au următorul cuprins:

— Art. 21 alin. (1) și (4): „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. [...]”

(4) *Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.*“;

— Art. 52 alin. (1): „*Persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține că, în esență, autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile art. 1 alin. 1 din Legea nr. 29/1990 contravin principiului liberului acces la justiție prin faptul că persoana fizică sau juridică se poate adresa instanțelor judecătorești competente doar dacă a fost vătămată în drepturile sale recunoscute de lege, nu și în cazul în care a fost vătămată într-un interes legitim al său, astfel cum prevede textul constituțional actual al art. 21. În ceea ce privește textul art. 5 alin. 1 din aceeași lege, se consideră că acesta condiționează introducerea cererii de chemare în judecată de parcurgerea unei proceduri prealabile, ceea ce este, în opinia autorului excepției, contrar dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (4).

Curtea observă că prin art. 1 alin. (1) din noua Lege a contenciosului administrativ nr. 554/2004 se prevede dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică într-un drept al său ori într-un *interes legitim* de a obține anularea actului,

recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată, ceea ce este în concordanță cu art. 52 din Constituție. Prin urmare, Curtea, având în vedere noua reglementare legală în domeniu, constată că această critică de neconstituționalitate a rămas fără obiect.

Curtea reține că soluția legislativă cuprinsă în prezent în art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 conservă, în principiu, reglementarea cuprinsă anterior în art. 5 alin. 1 din Legea nr. 29/1990. Acest din urmă text de lege a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, Curtea pronunțându-se prin Decizia nr. 188 din 27 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 498 din 2 iunie 2004, și prin Decizia nr. 220 din 6 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 16 iunie 2004. Prin aceste decizii Curtea a reținut că textul constituțional care se referă la caracterul facultativ al jurisdicțiilor speciale administrative nu este aplicabil prevederilor criticate care instituie obligația persoanei vătămate de a se adresa cu reclamație organului administrativ emitent mai înainte de sesizarea instanței de judecată cu anularea actului considerat ilegal. Dispoziția constituțională invocată a desființat condiția prealabilă numai pentru procedura administrativă jurisdicțională. Nici o dispoziție constituțională nu interzice ca prin lege să se instituie o procedură administrativă prealabilă, fără caracter jurisdicțional, cum este de exemplu procedura recursului administrativ grațios sau a celui ierarhic. Neexistând elemente noi de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, soluțiile pronunțate de Curte, precum și considerentele care au stat la baza acestor decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, cu privire la dispozițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și a art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electrică Banat” — S.A. — Sucursala de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice Deva în Dosarul nr. 7.108/2003 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 40

din 27 ianuarie 2005

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27
din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000
privind executorii judecătorești**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Societatea Comercială „F.E.A.” — S.A. București în Dosarul nr. 10.415/2004 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că nu există nici un aspect de neconstituționalitate, iar cazurile de recuzare cuprinse în Codul de procedură civilă sunt pe deplin acoperitoare și în concordanță cu prevederile art. 21 din Constituție,

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 iunie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 10.415/2004, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă, precum și cu cele ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**, excepție ridicată de Societatea Comercială „F.E.A.” — S.A. București.

În motivarea excepției, autorul acesteia susține că prevederile art. 27 din Codul de procedură civilă, precum și cele ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 și 53.

Se arată că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești „nu reglementează expres motivele de recuzare [a executorilor judecătorești], dar cuprinde în acest sens o normă de

trimitere, în conformitate cu care executorii judecătorești pot fi recuzați numai dacă se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă“. Se consideră că prin limitarea motivelor de recuzare operată prin dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 și prin cele ale art. 27 din Codul de procedură civilă se „înfrâng în mod evident dispozițiile art. 21 din Constituția României“, în același timp fiind „îngrădit dreptul de a obține recuzarea unui executor judecătorec care a dovedit atitudine partizană și neprofesionalism“.

Totodată, autorul excepției de neconstituționalitate apreciază că prin prevederile criticate „se reglementează și o inegalitate între poziția părților în procedura de executare, creditorul având posibilitatea de a alege executorul care să instrumenteze procedura executării titlului executoriu, în timp ce debitorului i se răpește această posibilitate“.

De asemenea, se consideră că, prin „îngrădirea posibilităților de recuzare“ operată de cele două texte legale, se încalcă prevederile art. 53 din Constituție, întrucât restrângerea posibilităților de recuzare [...] nu este motivată prin nici unul dintre motivele indicate limitativ“.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Se consideră că „prin stabilirea limitativă a cazurilor de recuzare a judecătorilor și implicit a celor de recuzare a executorilor judecătorești nu se aduce atingere în nici un mod [...] art. 21 din Constituție“. Se mai arată, de asemenea, „cazurile de recuzare, deși limitative, acoperă o sferă foarte largă a posibilităților în care s-ar putea aprecia lipsa de obiectivitate a judecătorului sau a executorului“, iar „pentru alte motive decât cele prevăzute de art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 și de art. 27 din Codul de procedură civilă există posibilitatea promovării altor cereri în justiție, astfel că nu se poate vorbi în acest caz nici de o restrângere a exercițiului unor drepturi“.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere se arată că, „fără a se pune problema recuzării executorului, oricând în cursul executării silite, partea interesată poate să introducă contestație împotriva

executării înseși sau a oricărui act de executare, precum și în cazul în care executorul refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii (art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă).“

Se consideră, de asemenea, că debitorul beneficiază de aceleași drepturi și garanții procesuale cu creditorul urmăritor, fiind însă „de neconceput ca pentru orice apreciere subiectivă, cum ar fi partizanatul sau neprofesionalismul executorului, acesta să fie supus recuzării și, sub acest pretext, debitorul de rea-credință să tergiverseze desăvârșirea actului de justiție“. Prin urmare, se apreciază că „reglementarea criticată nu contravine nici unei prevederi constituționale, ci asigură în mod egal și fără nici o îngrădire exercitarea și îndeplinirea cu bună-credință a drepturilor și obligațiilor stabilite prin lege, astfel cum, de principiu, este consacrat de art. 15 și art. 57 din Constituție“.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, întrucât „dispozițiile legale criticate nu îngrădesc sub nici un aspect liberul acces la justiție și nu încalcă dreptul părților la un proces echitabil, nici la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil“.

Se apreciază că dispozițiile criticate „sunt norme procedurale a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului“, iar „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, cum sunt și cele referitoare la recuzare, precum și modalități diferite de exercitare a drepturilor procesuale“. Se mai arată că „prin soluționarea cererii de recuzare, instanța nu hotărăște asupra fondului acțiunii“, iar părțile au posibilitatea să se plângă instanței în legătură cu respingerea cererii de recuzare.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 din Constituție, în punctul de vedere prezentat Avocatul Poporului arată că dispozițiile legale criticate „nu restrâng, sub nici un aspect, exercițiul liberului acces la justiție“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă, precum și

cele ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 10 noiembrie 2000, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile criticate ca fiind neconstituționale au următorul cuprins:

— Art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000: „*Executorii judecătorești pot fi recuzați în cazul în care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6*, 8 și 9 din Codul de procedură civilă*“;

— Art. 27 din Codul de procedură civilă: „*Judecătorul poate fi recuzat:*

1. *când el, soțul său, ascendenții ori descendenții lor au vreun interes în judecarea pricinii sau când este soț, rudă sau afin, până la al patrulea grad inclusiv, cu vreuna din părți;*

2. *când el este soț, rudă sau afin în linie directă ori în linie colaterală, până la al patrulea grad inclusiv, cu avocatul sau mandatarul unei părți sau dacă este căsătorit cu fratele ori sora soțului uneia din aceste persoane;*

3. *când soțul în viață și nedespărțit este rudă sau afin a uneia din părți până la al patrulea grad inclusiv, sau dacă, fiind încetat din viață ori despartit, au rămas copii;*

4. *dacă el, soțul sau rudele lor până la al patrulea grad inclusiv au o pricină asemănătoare cu aceea care se judecă sau dacă au o judecată la instanța unde una din părți este judecător;*

5. *dacă între aceleași persoane și una din părți a fost o judecată penală în timp de 5 ani înaintea recuzării;*

6. *dacă este tutore sau curator al uneia dintre părți;*

7. *dacă și-a spus părerea cu privire la pricina ce se judecă;*

8. *dacă a primit de la una din părți daruri sau făgăduieli de daruri ori altfel de îndatoriri;*

9. *dacă este vrăjmășie între el, soțul sau una din rudele sale până la al patrulea grad inclusiv și una din părți, soții sau rudele acestora până la gradul al treilea inclusiv.*“

Textele constituționale expres invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 și 53. Este de observat că, deși autorul excepției de neconstituționalitate a invocat în susținerea acesteia întregul text al art. 21 din Constituție, în realitate excepția se referă numai la primele trei alineate ale textului constituțional în cauză. Aceste texte constituționale au următorul cuprins:

— Art. 21 alin. (1)—(3): „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept.*

(3) *Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.*“;

— Art. 53: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

*) Punctul 6 al art. 27 din Codul de procedură civilă a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține că, în esență, autorul excepției de neconstituționalitate apreciază că stabilirea limitativă a cazurilor de recuzare a judecătorilor și a executorilor judecătorești, precum și procedura de alegere a executorului judecătorec încalcă dispozițiile constituționale referitoare la liberul acces la justiție și pe cele cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Curtea constată că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă reglementează în mod limitativ cazurile de recuzare a judecătorilor, protejând, astfel, partea în cazul în care se presupune că judecătorul ar putea fi lipsit de obiectivitate. Curtea observă însă că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă acoperă o paletă foarte largă de situații, iar toate cazurile de recuzare enumerate, la baza cărora stau criteriile obiective și raționale, duc la finalitatea mai sus arătată. Pe această cale este împiedicată posibilitatea îndepărtării de către o parte de rea-credință a unui judecător pentru motive subiective sau netemeinice, situație ce nu contravine textelor constituționale ale art. 21 alin. (1)–(3) și ale art. 53.

De asemenea, Curtea reține că enumerarea limitativă a cazurilor în care executorul judecătorec poate fi recuzat se circumscrie cazurilor de recuzare prevăzute de Codul de procedură civilă, cu excepția unor situații care sunt specifice activității judecătorilor. Pe cale de consecință, nici

textul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 nu încalcă principiile statuate de art. 21 și 53 din Constituție.

Curtea reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora procedura de judecată este prevăzută de lege, stabilirea cazurilor de recuzare este de competența legiuitorului, iar Curtea Constituțională, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu poate să modifice sau să completeze prevederile legale supuse controlului de constituționalitate.

În ceea ce privește susținerea conform căreia există o inegalitate între poziția părților, având în vedere că numai creditorul are „posibilitatea de a alege executorul care să instrumenteze procedura executării titlului executoriu”, Curtea constată că această critică este nefondată, întrucât, în conformitate cu prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, în cadrul procedurii de executare silită, ambele părți beneficiază de anumite garanții procesuale, printre care posibilitatea de a formula contestație împotriva executării înseși, împotriva oricărui act de executare etc. De asemenea, alegerea executorului judecătorec de către creditor este justificată prin faptul că acesta este interesat în realizarea pe cale silită a creanței sale, în condițiile în care debitorul nu și-a adus la îndeplinire obligația ce-i revine.

De altfel, dispozițiile art. 27 pct. 1 din Codul de procedură civilă au mai fost supuse controlului de constituționalitate, iar Curtea, prin Decizia nr. 38 din 6 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 13 martie 2002, a stabilit că acestea sunt constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Societatea Comercială „F.E.A.” — S.A. București în Dosarul nr. 10.415/2004 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ
ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

privind aprobarea Normei sanitare veterinare care stabilește criteriile pentru informațiile ce trebuie furnizate în conformitate cu Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul statelor membre ale Uniunii Europene cu România cu animale din speciile bovine și porcine

În temeiul art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare, văzând Referatul de aprobare nr. 30.582 din 7 februarie 2005, întocmit de Direcția generală sanitară veterinară din structura Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Norma sanitară veterinară care stabilește criteriile pentru informațiile ce trebuie furnizate în conformitate cu Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul statelor membre ale Uniunii Europene cu România cu animale din speciile bovine și porcine, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor, institutele veterinare centrale și direcțiile sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor

judetene și a municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin constituie transpunerea oficială a Deciziei Comisiei 2003/886/CE ce stabilește criteriile pentru informațiile ce trebuie furnizate în conformitate cu Directiva Consiliului 64/432/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 332 din 19 decembrie 2003, p. 53.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la 3 zile de la publicare.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Răzvan Țiru

București, 14 februarie 2005.
Nr. 33.

ANEXĂ

NORMĂ SANITARĂ VETERINARĂ
care stabilește criteriile pentru informațiile ce trebuie furnizate în conformitate cu Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul statelor membre ale Uniunii Europene cu România cu animale din speciile bovine și porcine

Art. 1. — Informațiile transmise Comisiei de România trebuie să fie bazate pe criteriile uniforme stabilite în anexele nr. 1—7 la prezenta normă sanitară veterinară, în conformitate cu art. 8 din Norma sanitară veterinară privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu animale din speciile bovine și porcine, aprobată prin Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 236/2002, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 20 noiembrie 2002, referitor la apariția bolilor menționate în anexa nr. 5 la această normă sanitară veterinară, cu excepția bolii Aujeszky.

Art. 2. — (1) Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor poate pune în aplicare acte normative, reglementări și prevederi administrative, necesare pentru conformarea cu prezenta normă sanitară veterinară, le va transmite Comisiei Europene prin intermediul Ministerului Integrării Europene și Misiunii României pe lângă Uniunea Europeană, împreună cu tabelele de concordanță, în vederea evaluării conformității transunerii legislative, și va stabili măsurile necesare

pentru implementarea corectă și la timp a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare.

(2) Atunci când Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor adoptă cele menționate la alin. (1), trebuie să facă o referire expresă la prezenta normă sanitară veterinară. Procedura privind realizarea referirii menționate rămâne în responsabilitatea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor.

(3) Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor va lua măsurile necesare și va sancționa, potrivit legii, orice încălcare a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare. De asemenea, va facilita întocmirea documentelor necesare pentru sancționarea încălcărilor legislației veterinare și pentru siguranța alimentelor, ce constituie infracțiuni.

(4) Prezenta normă sanitară veterinară constituie transpunerea oficială a Deciziei Comisiei 2003/886/CE.

Art. 3. — Anexele nr. 1—7*) fac parte integrantă din prezenta normă sanitară veterinară.

*) Anexele nr. 1—7 sunt reproduse în facsimil.

Criterii pentru informațiile ce trebuie furnizate în conformitate cu art. 8 al Normei sanitare veterinare privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu animale din speciile bovine și porcine, referitor la apariția cazurilor de rabie

Țara:..... Perioada de raportare:.....

Data (zi/ lună)	Zona	Cazuri de rabie																				Cazuri umane	Expuneri umane						
		Animale domestice										Animale sălbatice																	
		câine	pisică	bovine	ecvine	ovine	caprine	porcine	câini fără stapân	altele	nespecificate	vulpe	câine raton	raton	lup	bursuc	jder	alte mustelide	alte carnivore	urs sălbatic	căprioară	căprioară roșie	cerb lopatar	altele	liliac	nespecificat			

Data raportării:.....

Informațiile trebuie să fie prezentate în forma utilizată pentru raportările trimestriale ce se referă la apariția rabiei, transmise de România la Centrul de Colaborare, Control și Supraveghere a Rabiei al OMS.

România furnizează, de asemenea, informații sub forma unui raport anual referitor la apariția rabiei, stabilit de Centrul de Colaborare, Control și Supraveghere a Rabiei al OMS.

Criterii pentru informațiile ce trebuie furnizate în conformitate cu art. 8 al Normei sanitare veterinare privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu animale din speciile bovine și porcine, referitor la apariția cazurilor de febră aftoasă, pleuropneumonie contagioasă bovină, boală veziculoasă a porcului, pestă porcină clasică și pestă porcină africană

SISTEMUL DE NOTIFICARE A BOLILOR LA ANIMALE
--

Data raportării.....

ȚARA: România

(A) Număr de focare

Perioada raportului:.....

(B) Ultima dată a confirmării

Regiuni		Febră aftoasă	Boala veziculoasă a porcului	Pesta bovină	Pleuropneumonia contagioasă bovină	Bluetongue	Pesta porcină clasică	Pesta porcină clasică la mistreț	Pesta porcină africană	Boala de Newcastle	Influența aviară	Pesta ecvină	Stomatita veziculoasă	Pesta micilor rumegătoare	Dermatita nodulară	Variola la caprine
	(A)															
	(B)															
	(A)															
	(B)															
	(A)															
	(B)															
	(A)															
	(B)															
	(A)															
	(B)															
	(A)															
	(B)															
	(A)															
	(B)															
Total																

România trebuie să furnizeze informații referitoare la aceste boli în raportul anual extras din Sistemul de Notificare a Bolilor la Animale.

Criterii pentru informațiile ce trebuie furnizate în conformitate cu art. 8 al Normei sanitare veterinare privind problemele de sănătate a animalelor, ce afectează comerțul României cu statele membre ale Uniunii Europene cu animale din speciile bovine și porcine, referitor la apariția cazurilor de antrax (animalele bovine și porcine), infecția cu „Brucella suis” și gastroenterita transmisibilă (animale porcine)

Data raportării..... ȚARA: România

(A) Număr de focare

Perioada raportului:.....

(B) Ultima dată a confirmării

REGIUNI		Antrax (animale bovine)	Antrax (animale porcine)	Infecția „Brucella suis”	Gastroenterita transmisibilă
	(A)				
	(B)				
	(A)				
	(B)				
	(A)				
	(B)				
	(A)				
	(B)				
	(A)				
	(B)				
	(A)				
	(B)				
	(A)				
	(B)				
Total					

MINISTERUL INTEGRĂRII EUROPENE

ORDIN**privind modificarea Procedurilor de implementare, monitorizare și evaluare a subprogramului „Investiții în turism“, aprobate prin Ordinul ministrului integrării europene nr. 368/2004**

În temeiul prevederilor art. 6 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 402/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Integrării Europene, cu modificările ulterioare, având în vedere prevederile:

- Legii nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România, cu modificările ulterioare;
- art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 1.307/2004 privind aprobarea structurii, indicatorilor și fondurilor aferente subprogramului „Investiții în turism“, care se finanțează de la bugetul de stat prin bugetele Ministerului Integrării Europene pe anii 2004, 2005 și 2006, în cadrul programelor regionale specifice, cu modificările ulterioare;
- Ordinului ministrului integrării europene nr. 368/2004 privind aprobarea Procedurilor de implementare, monitorizare și evaluare a subprogramului „Investiții în turism“, cu modificările ulterioare,

ministrul integrării europene emite prezentul ordin.

Art. I. — Procedurile de implementare, monitorizare și evaluare a subprogramului „Investiții în turism“, aprobate prin Ordinul ministrului integrării europene nr. 368/2004, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.192 și nr. 1.192 bis din 14 decembrie 2004, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Primul și ultimul alineat ale subcapitolului 8.3 „Termenul limită pentru depunerea Cererii de finanțare“ vor avea următorul cuprins:

„Termenul limită de depunere a cererilor de finanțare la Ministerul Integrării Europene este 4 martie 2005, ora 16,30.

.....

Termenul limită de depunere a cererilor de finanțare la sediile agențiilor pentru dezvoltare regională este 2 martie 2005, ora 16,30.“

2. Conținutul titlului „Depunerea Cererii de finanțare“ din anexa nr. 4 la proceduri va avea următorul cuprins:

„Termenul limită de depunere este 4 martie 2005 la sediul MIE sau 2 martie 2005 la sediile agențiilor pentru dezvoltare regională.“

Art. II. — Direcția implementare va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul integrării europene,
Ene Dinca

București, 11 februarie 2005.
Nr. 117.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5⁹48368¹005372¹